

(materieele) belangen in het oog, terwijl tevens gelet dient te worden op de splitsing der praktijk. Indien men het met zich zelf eens is geworden, wat het *meest wenschelijk* is, dient men zich daarnaast rekenschap ervan te geven, wat *mogelijk* is, nadat men bepaald heeft of zooveel mogelijk vrijheid dan wel dwang moet heerschen.

Koog aan de Zaan, 25 Februari 1919.

C. W. VRENDENBERG.

V.

Er zijn nu reeds vele bladzijden in dit *Tijdschrift* beschreven door vele vooraanstaande mannen in onze Maatschappij, maar geen dezer heeft mij een raad gegeven, die juridisch iets consequents heeft, omtrent hetgeen vooraf behoort te gaan aan al datgene, waarover nu zooveel geredekaveld wordt.

Mijns inziens zijn er slechts twee mogelijkheden, nadat de algemeene vergadering in December de hoofdbestuursvorstellen niet in behandeling nam. Het hoofdbestuur had zich hierbij kunnen nederleggen en den wensch der algemeene vergadering uitvoeren (wat ik meen, dat zeer goed mogelijk ware geweest), of het had de afstemming der voorstellen als een échec te beschouwen en moeten heengaan. Dit laatste doet het nu wel, maar eenigszins aarzelend. Het blijft gedeeltelijk hangen. Enkele oude leden met eenige nieuw toegevoegde leden hebben zich bereid verklaard de zaak loopende te houden en hebben bovendien getracht een oplossing te vinden om uit deze impasse te geraken. Dit is half werk en volstrekt verkeerd. Dit zal de Maatschappij niet uit het moeras helpen, maar er dieper in. De fout zit hier. Het oude hoofdbestuur gaat heen. Goed! *Maar dan ook zoo spoedig mogelijk. In den kortst mogelijken tijd, liefst binnen een maand, had een nieuwe buitengewone algemeene vergadering bij elkaar geroepen moeten zijn*, waar een nieuw hoofdbestuur, naar den wensch, uitgedrukt op de buitengewone algemeene vergadering, in December gehouden, was gekozen, en dit nieuwe hoofdbestuur had staande deze vergadering het voorstel ter tafel gebracht: de vākbeweging in of buiten de Maatschappij. Ik beveel deze oplossing nog aan als de eenige, die gevolgd kan worden. De secretaris behoort voortaan een adviseerende stem te hebben. Kan hij zich hiermede niet vereenigen, het spijt mij voor hem. Het belang der Maatschappij gaat boven een persoonlijk belang. Onze dankbaarheid ten opzichte van hem mag niet uitloopen op een schade voor de belangen onzer Maatschappij. Dat kunnen wij niet verantwoordē tegenover de leden der Maatschappij, die na ons komen en de zaken objectiever zullen beoordeelen.

Rotterdam, 25 Februari 1919.

J. H. AKKERMAN.

CLASSEERING EN RECLASSEERING VAN ARBEIDERS.

Collega F. HIJMANS heeft in het vorige nummer van ons *Tijdschrift* denkbeelden ontwikkeld om te komen tot de oprichting van een centraal instituut met afdelingen in den lande verspreid, ter classeering der arbeiders of reclasseering na ongeval of ziekte. Mijn grief tegen dit opstel is, dat het te veel naar de schrijftafel riekt en te weinig rekening houdt met dat, wat reeds bereikt is of spoedig bereikt zal worden, terwijl het ontwerp anderzijds zóó topzwaar is, dat de verwezenlijking van de goede gedachte, die er aan ten grondslag ligt, begraven dreigt te worden door den omvang van de gestelde taak. „*Qui trop embrasse, mal étreint*”.

HIJMANS wenscht allereerst de beroepskeuze op sterk gedetailleerde wijze. De psycholoog (let wel, in de eerste plaats genoemd) en de geneeskundige moeten samen den jeugdigen of volwassen werkman onderzoeken. Dit alles herinnert sterk aan de voorstanders van het stelsel van TAYLOR-GILBRETH. Het is de school van MÜNSTERBERG, AMAR c. s.. In het stuk van HIJMANS wordt het voor en tegen hiervan eenvoudig niet aangeroerd, evenmin besproken de vraag, of de industriele verhoudingen plaats bieden aan of vraag hebben naar een dusdanige gedetailleerde arbeidsprestatie. De tegenwoordige industrie, en zeer zeker in de toekomst, gaat naar een zeer sterke arbeidsverdeling met overwegend machinalen arbeid. De arbeidsmethoden worden steeds eenvoudiger; vak-kennis wordt steeds meer een overbodige weelde voor de massa.